

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

63

Ο Πύρινος
Δράκος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο Έλληνας
υπεράνθρωπος

‘Ο τρελλός Νάνος!

ΕΙΝΑΙ ύχτα. Οί ‘Υπεράνθρωποι: είναι καθισμένοι: στο σαλόνι του σπιτιού τους και περνούν ήσυχα τη βραδυά τους κουβεντιάζοντας ήσυχα. Είναι σχεδόν εύτυχισμένοι. Κα νένας κίνδυνος δεν απειλεί την ‘Ανθρωπότητα. ‘Η ζωή στην ‘Αμερική και στον υπόλοιπο κόσμο, κυλάει* μήνες τώρα ήρεμα και χωρίς χτυποκάρδια και αγωνίες! Οί Προστάτες του Κόσμου είναι: ικανοποιημένοι, γιατί οί κόποι τους για τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων ἔχουν καρποφορήσει!

‘Ενα μόνο σύννεφο ἐπισκιάζει τὴν εὐτυχία τους: ‘Ο Κοντσατούρης! ‘Ο δυστυχισμέ-

νος νάνος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τρελλὸς ἐπειτα ἀπὸ τὴν τελευταία περιπέτεια τῶν ‘Υπερανθρώπων ἐναντίον τῶν ‘Ανθρωποπάνθηρων! (*)

Πιστεύει ἀκόμα πὼς εἶναι ὁ... σκληρὸς Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Νέρων καὶ πὼς ἔχει βάλεῖ φωτιά... στὴ Ρώμη πού καίγεται μπροστὰ στὰ πόδια του!

Κάθεται σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, μὲ ὕφος... ἐκατὸ αὐτοκρατόρων καὶ κυττάζει ὀλόγισσα μπροστὰ μὲ μάτια πού λάμπουν ἀπὸ ἀγριο θρίαμβο καὶ τρέλλα!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 62, πού ἔχει τὸν τίτλο: «‘Ο Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα».

Κάθε τόσο, τινάζεται ορθίς, ζαρώνει τα φρύδια του, άπλώνει το χέρι του, άνεδοκατεβάξει τη μεγάλη μελίτζα να μύτη του και φωνάζει:

—'Η Ρώμη καίγεται! Χά, χά, χά! Φωτιά! Φωτιά! Βάλετε παντού φωτιά! Θέλω να τα άγκαλιάσουν όλα οί φλόγες! Οί φλόγες του θανάτου! Θέλω να χορτάσουν τά μάτια μου από φλόγες! Θέλω να μπουχτίση ή ψυχή μου από καταστροφή! Είμαι ό Νέρων! ό Νέρων ό αυτοκράτορας!

—Κοντοσταύτη!, τού λέει γλυκά και με θλίψη ό Τσιπιτσιπ τό τερατάκι με τό ράμφορ πουλιού. Έλα στα συγκαλά σου, Κοντοσταύτη μου! Ντέν είσαι ό Νέρων! Είσαι ό Κοντοσταύτης! Σου μιλάω έγώ, ό Τσιπιτσιπ, ό φίλος σου!

Ό νάνος γίνεται έξω φρενών.

—Είμαι ό Νέρων!, ούρλιάζει. Κι' έρένα σε ξέρω καλά, παλιοκατάσκοπε! Είσαι ένας προδότης και θα τιμωρηθής σκληρά! Αποκεφαλίστε τον!

Και ό Κοντοσταύτης, χειρονεμώντας έξαλλα, σωριάζεται πάλι στην πολυθρόνα του και παίρνει πάλι ύφος... έκατό αυτοκρατόρων!

—Αποκεφαλίστε τον προδότη!, λέει πάλι. Πού είναι ό δήμος;

Δυό δάκρυα κυλούν από τά μάτια της Έλσας.

—Ό καημένος!, μκυρμουρίζει. Κάτι πρέπει να κάνουμε γι' αυτόν! Μου καίγεται ή καρδιά να τον βλέπω έτσι!

—Τόν πήγα στους καλύτερους ψυχιάτρους του κόσμου, άπαντάει ό Ύπεράνθρωπος. 'Η γνώμη όλων τους, καθώς και τού Έ λ Γ κ ρ έ κ ο - πού είναι και σπουδαίος ψυχίατρος - είναι ότι, για να θεραπευθής ό Κοντοσταύτης από την τρέλλα του, πρέπει να δοκιμάση με ά συγκίνησι τόσο δυνατή όσο και ή συγκίνησι που τον έκανε να χάση τά λογικά του! 'Ισως, αν βρεθής σε ξαφνικό και μεγάλο κίνδυνο, γιατρευτή! Θα ήθελα...

Ένα δυνατό κουδούνισμα τον διακόπτει. Είναι ένα τηλεφώνο, κρεμασμένο στον τοίχο που συνδέει τό σπίτι των Ύπερανθρώπων με τό ιδιαιτερο γραφείο τού Προέδρου τής Άμερικής, στην Ούάσιγκτον!

Ό Ύπεράνθρωπος σηκώνει τό άκουστικό.

—Έμπρός!, λέει. Ό Πρόεδρος τής Άμερικής; Τά σέβη μου, κύριε Πρόεδρε! Στη διάθεσί σας! Πώς; Σας άκούω!...

Μένει σιωπηλός για άρκετή ώρα παρακολουθώντας με προσοχή αυτά που τού λέει ό Πρόεδρος στο τηλεφώνο.

—Πολύ καλά!, λέει στο τέλος. Θα ξεκινήσουμε άμέσως! Εύχαριστώ... Έχουμε δικό μας πλανητόπλοιο!

Κρεμάει τό άκουστικό στη θέση του και γυρίζει στους άλλους:

—Έτο μαστήτε!, λέει. Θα κάνουμε ένα ταξιδάκι ως τον πλανήτη Άρη!

‘Ιπτάμενοι Δρόκοι!

ΤΑ ΜΑΤΙΑ όλων άστράφτουσαν στο άκουσμα των λέξεων αυτών. ‘Η ζωή των ‘Υπεράνθρώπων είναι τόσο στενά δεμένη με την περιπέτεια τον κίνδυνο τον πόλεμο έναντιον του Κακού, ώστε ή άπραξία τους φέρνει πληγή!

Δυό μόνο φαίνονται δυσारे στημένοι από την είδησι αυτή. ‘Η ‘Ελσα που το πρόσωπό της συννεφιάζει από ανησυχία στη σκέψη ότι τα αγαπημένα της πρόσωπα θα διατρέξουν πάλι κινδύνους, και ό Κοντοστούπης ό... Νέρων!

—‘Ε; κάνει ό ναός. Στόν πλανήτη ‘Αρη; Τί δουλειά έχω εγώ εκεί. Δέν το κουνάω από δώ χάμω, πριν... καή όλόκληρη ή Ρώμη!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τον κυττάζει παράξενα.

—Χμ!, κάνει. ‘Εχω μια ιδέα! Να πάρουμε τον Κοντοστούπη μαζί μας! ‘Ισως στον ‘Αρη δοκιμάση καμμιά δυνατή συγκίνηση; και γίνη καλά! Πρώτα όμως, εξήγησέ μας γιατί πρέπει να πάμε στον ‘Αρη, ‘Υπεράνθρωπε. Τί σου είπε ό Πρόεδρος της ‘Αμερικής;

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος κάθεται σε μιá πολυθρόνα και αρχίζει:

—‘Εδώ κι ένα μήνα μιá επιστημονική άποστολή από δέκα διακεκριμένους επιστήμονες ξεκίνησε από την Ουάσιγκτων για τον πλανήτη ‘Αρη, μ’ ένα μεγάλο πλανητό-

πλοιο. Πήγαιναν εκεί για να μελετήσουν τη σύσταση του έδάφους και της άτμοσφαιρας και να προετοιμάσουν μιá εγκατάσταση άποίκων από τη Γή! ‘Η άποστολή όμως αυτή προσγεώθηκε άνώμαλα πάνω στον ‘Αρη και το πλανητόπλοιο τους έπαθε, τόσο σοβαρές βλάβες ώστε είναι άδύνατον να επιστρέψουν στη Γή! ‘Ο Πρόεδρος της ‘Αμερικής μας παρακαλεί να πάμε να τους φέρουμε έμεις εδώ! Το ταξίδι αυτό θα είναι ευχάριστο έπειτα από την ύποχρωτική άκίνησία τώσων μηνών! Πάντως όμως μου είπε ό Πρόεδρος, οι επιστήμονες στις εκθέσεις που έχουν στείλει: ως τώρα με το ραδιοπλοίο τους δεν αναφέρουν ότι συνήτησαν κανένα σοβαρό κίνδυνο.

— Καλά!, λέει ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. ‘Ας ξεκινήσουμε το συντομότερο. Το πλανητόπλοιο μας είναι πάντα έτοιμο για άναχώρηση. Θα πάρουμε μαζί μας και τον Κοντοστούπη!

‘Ο Κοντοστούπης, ζαρώνει τα φρύδια του και λέει πάλι:

—‘Η Ρώμη καίγεται! Καίγεται! Είναι τυλιγμένη στις φλόγες! ‘Αν δέν καή όλόκληρη, δέν το κουνάω από δώ! Είμαι: ό Νέρων! ‘Ο αυτοκράτορας Νέρων! Τρέμε, κόσμε!

Το τηλέφωνο κουδουνίζει πάλι. ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος σηκώνει το άκουστικό και το πρόσωπό του σκοτεινιάζει.

—Πώς; φωνάζει. Αυτό είναι πολύ σοβαρό κύριε Πρό-

εδρε! Μια στιγμή...

Παίρνει ένα μολύβι κι' ένα χαρτί και γράφει μερικές φράσεις που του υπαγορεύει ο Πρόεδρος της Αμερικής.

—Φεύγουμε άμέσως!, λέει στο τέλος.

Κρεμάει το ακουστικό και γυρίζει στους άλλους:

—'Ακούστε ένα ραδιογράφημα, που πήραν στην Ουάσιγκτων εδώ και λίγα λεπτά, από την επίσημη αποστολή που βρίσκεται απομονωμένη στον 'Αρη!

Και διαβάζει:

«Βρισκόμαστε μέσα σε μια σπηλιά! Τερατώδη όντα μάς πολιορκούν...».

«S.O.S.! Κινδυνεύουμε! 'Απίστευτα τέρατα μάς περικύκλωσαν ξαφνικά και μάς έπετέθησαν! Τα όπλα μας δεν έχουν τη δύναμη να τα σκοτώσουν! Έχουμε καταφύγει σε μια σπηλιά και το μόνο που μάς έχει σώσει ως τώρα είναι ότι το στόμιο της σπηλιάς είναι πολύ μικρό και τα τέρατα, που είναι πολύ μεγάλα, δεν μπορούν να περάσουν! Μά να! 'Η επίθεσι αρχίζει! Τα τέρατα όρμουν για να...»

—'Εδώ, λέει ο 'Υπεράνθρωπος, σταματάει το ραδιογράφημα! Φαίνεται ότι κατεστράφη ο ραδιοπομπός τους! 'Ισως και να σκοτώθηκαν όλοι τους από τα τέρατα! Πρέπει να ξεκινήσουμε άμέσως! Κεραυνέ πάρε τον Κοντοστούπη και ακολούθησέ μας!

Και, αφού αποχαιρετά την 'Ελσα, δγαίνει έξω ακολουθούμενος από τους άλλους. 'Ο Κεραυνός αρπάζει τον Κοντοστούπη στα μπράτσα του και τους ακολουθεί κι' αυτός. 'Ο νάνος διαμαρτύρεται κλωτσώντας και ξεφωνίζοντας:

—'Αφσέ με! 'Αφσέ με να άπολαύσω το θέαμα της Ρώμης που καίγεται! Θέλω να χορτάσω φλόγες! Είμαι ο Νέρων! 'Ακούς; Είμαι ο αυτοκράτωρ και θα σε άποκεφαλίσω γι' αυτό πού... πού... πού... πού...

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο έχει πλησιάσει κρατώντας ένα κομμάτι μπαμπάκι ποτισμένο με χλωροφόρμιο και το έχει άκουμπήσει στη μύτη του Κον-

τδστούπη. Ὁ νάνος εἰσπνέοντας τὸ ναρκωτικό, χάνει γοργὰ τὶς αἰσθήσεις του. Βυθίζεται σὲ μιὰ τρίςβαθη νάρκη...

— Ἦταν ὁ μόνος τρόπος, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ πλανητόπλοιο χωρὶς ἀντίσταση!

Τὸ πλανητόπλοιο τῶν Ὑπερανθρώπων εἶναι προσγειωμένο στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἀπλώνεται μιὰ πολὺ μεγάλη αὐλή. Δὲν εἶναι πολὺ μεγάλο, μὰ εἶναι κατασκευασμένο μὲ ἄφθαστη τελειότητα. Οἱ μηχανές του λειτουργοῦν μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ μπορεῖ νὰ ταξιδεύη γιὰ ὀλόκληρους μῆνες, χωρὶς νὰ ἀνεφοδιαστῆ σὲ καύσιμη ὕλη! Ἡ ταχύτητα πού μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός! Τὸ φῶς γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸν Ἥλιο στῆ Γῆ χρειάζεται ὀκτῶ λεπτά. Τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μπορεῖ νὰ διασχίσῃ τὴν ἴδια ἀπόσταση: σὲ δυὸ μόνο λεπτά!

Μπαίνουν ὅλοι μέσα, κλείνουν τὴν πόρτα καὶ τὸ πλανητόπλοιο ἀπογειώνεται ἀπαλὰ καὶ ἀργὰ στὴν ἀρχὴ κι' ἐπειτα με ἱλιγγιώδη ταχύτητα καὶ χάνεται μέσα στὸν οὐρανό!

Δεκαπέντε λεπτὰ ἀργότερα τὸ πλοῖο, ἔχει προσπεράσει τὸν Ἥλιο καὶ πλησιάζει στὸν πλανήτη Ἄρη, πού φαντάζει κοκκινωπὸς μέσα στὸ σκοτεινὸ οὐρανό.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο πού κυβερνάει τὸ πλανητόπλοιο, τὸ χαμηλώνει πρὸς τὴν ἐπιφάνεια

Κι' ὁ Κοντοστούπης ἀρπάζει τὸν τερατώδη νάνο ἀπὸ τὸ λαιμό!

νεια τοῦ Ἄρη καὶ ἀρχίζει νὰ διαγράφῃ κύκλους γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη, ἐνῶ ὅλοι οἱ Ὑπερανθρώποι ἐρευνοῦν τὸ ἔδαφος κάτω, μὲ τὰ διαπεραστικὰ μάτια τους.

Ὁ Κοντοστούπης ροχαλίζει μακάρια, ξαπλωμένος σ' ἕνα κρεβάτι. Πότε - πότε ἀναστενάζει βαθειὰ μουμουρίζοντας:

— Ἄσααχ! Τὶ ὄμορφο θέμα! Ἡ Ρώμη καίγεται! Καίγεται!

Ξαφνικά, ὁ Ὑπερέλληνας φωνάζει:

— Κυττάξτε ἐκεῖ! Ἐρχονται κάτι πράσινα τεράστια

ιπτάμενα πράγματα! Τι να ναί άραγε;

Κυττάζουν όλοι πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει: τὸ Παιδί-Θαύμα, καὶ δλέπουν κάτι τεράστια πράσινα ὄντα νὰ ξεπηδούν πίσω ἀπὸ τὴν κορφή ἐνὸς βουνού καὶ νὰ πετοῦν μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τους.

—Εἶναι τέρατα!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Εἶναι ἓνα εἶδος δράκων μὲ πελώριο κεφάλι, κέρατα καὶ τεράστιο στόμα! Ἡ οὐρά τους σχηματίζει αἰχμὴ βέλους στὴν ἄκρη τῆς καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια τους βγαίνουν φωτιές! Ἄν αὐτὰ εἶναι τὰ τέρατα πού ἀναφέρει τὸ ραδιογράφημα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι χαμένοι!

—Ὑπερέλληνα!, διατάζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐτοιμάσε τὸ ἀτομικὸ κανόνι!

Τὸ μικρὸ Ἑλληνόπουλο τρέχει σὲ μιά γωνιὰ τῆς πλώρης τοῦ πλανητόπλου καὶ κάθεται μπροστὰ σὲ μιά σειρά ρολογιῶν πάνω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει μιά μικρὴ ὀθόνη. Μέσα στὴν ὀθόνη διακρίνονται εἰς γιγάντιοι τερατώδεις δράκοι νὰ πλησιάζουν γοργά!

Ὁ Ὑπερέλληνας γυρίζει μὲ ραδίτσα καὶ μέσα στὴν ὀθόνη διαγράφεται μὲ μαύρη γραμμὴ. Εἶναι τὸ στόχαστρο τοῦ κανονιοῦ.

—Εἶμαι ἕτομος!, λέει τὸ παιδί.

— Πῦρ, διατάζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο.

Ὁ Ὑπερέλληνας πιέζει ἓνα κουμπί. Ἐνας ὑπόκωφος κρότος ἀκούγεται καὶ μιά ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τυλίγει ἓναν ἀπὸ τοὺς δράκους!

Τὸ ἱπτάμενο θηρίο κάνει μιά στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ πέφτει γοργά, ἐνῶ ἀπὸ τὸ πελώριο στόμα του βγαίνουν διαπεραστικὰ οὐρλιαχτὰ πού μποροῦν νὰ ἀκουστοῦν δεκάδες χιλιόμετρα μακριά!

Πέφτει πρὸς τὸ ἔδαφος... Πρὶν ὅμως βροντήση χάμω, τὸ γιγάντιο κορμί του κάνει μιά ἀπότομη στροφή, ἀνυψώνεται: πάλι καὶ πετάει: πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους δράκους πρὸς τὸ πλανητόπλοιο!

Μιά σιγανὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεπηδαεὶ ἀπὸ τὸ στήθος τῶν Ὑπερανθρώπων.

— Εἶναι καταπληκτικὸ!, μурμουρίζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ ἀτομικὸ κανόνι μας δὲν τοῦ ἔκανε τίποτε!

Δυὸ Νάνοι...

Δυὸ βοισιλιάδες!

ΜΕ ΤΑ δόντα σφιγμένα ὁ Ὑπερέλληνας σκοπεύει μὲ προσοχὴ καὶ πυροβολεὶ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι!

Ἐνας ἓνας οἱ ἱπτάμενοι δράκοι πέφτουν πρὸς τὸ ἔδαφος χτυπημένοι ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ λάμψη, καὶ ἀνυψώνονται πάλι χωρὶς νὰ ἔχουν πάθει τίποτε!

Αὐτὸ συνεχίζεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Οἱ δράκοι πότε φτάνουν κοντὰ στὸ πλανητόπλοιο ἕτομοι νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ πὸ-

τε πέφτουν χτυπημένοι για να ύψωθούν πάλι και να συνεχίσουν την επίθεσί τους!

Και τότε σαν να υπακούουν σε κάποια διαταγή, οι δράκοι γυρίζουν απότομα όλοι μαζί και ξεμακραίνουν πετώντας με γοργές περιστροφικές κινήσεις της ούρας τους!

Ξεμακραίνουν και χάνονται πίσω από το βουνό, από το οποίο είχαν προβάλει.

Ο Έλ Γκρέκο τους ακολουθεί οδηγώντας επίδειξια το πλανητόπλοιο. Όταν όμως φτάνει πάνω από το βουνό, μία έκπληξι τον περιμένει. Οι πράσινοι δράκοι δεν φαίνονται: πουθενά! Η πλαγιά του βουνού είναι λεία και στρωτή, χωρίς, το παραμικρό άνοιγμα και κάτω απλώνεται ένας άπεραντος κάμπος, που φτάνει ως τον ορίζοντα.

Τι έγιναν λοιπόν, οι δράκοι; Αποκλείεται να χάθηκαν στον ορίζοντα, γιατί το πλανητόπλοιο είναι πιο γοργό από αυτούς. Πού κρύφτηκαν λοιπόν;

— Η έξαφάνισι τῶν δράκων, λέει ο Έλληνας, είναι ένα παράξενο μυστήριο! Πρέπει να προσγειωθούμε για να δούμε τι συμβαίνει!

Και προσγειώνει το πλανητόπλοιο απαλά στη βάση του βουνού, όπου αρχίζει εκεί ο κάμπος.

Βγαίνουν όλοι έξω εκτός από τον Κοντοστούπη που έξακολουθεί να κοιμάται μακάρια, ροχαλίζοντας και μουρμουρίζοντας.

Ἀπόλυτη σιγαλιά είναι ἀπλωμένη ὀλόγυρα. Λές και ὁ πλανήτης Ἄρης εἶναι ἕνας νεκρὸς πλανήτης, πού κατοικεῖται ἀπὸ ψυχρὲς νεκρῶν!

Ἡ πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ ὁ κάμπος κάτω εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ μικροὺς σκουροπράσινοὺς θάμνοὺς καὶ μόνο στὸ βάθος, κοντὰ στὸν ὀρίζοντα, ἀπὸ κρινεῖς κανεῖς ἕνα δάσος ἀπὸ δέντρα.

— Ἀναρωτιέμαι λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, σαν να μιλάει στὸν ἑαυτό του, τί ἀπόγιναν τὰ ἱπτάμενα τέρατα, πού δοκίμασαν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν!

— Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ μωρέσετε ποτὲ νὰ τὸ μάθετε αὐτό!, λέει μὴ φωνῆ πίσω τους. Ξέρετε, θὰ πεθάνετε ὅλοισας σὲ λίγο! Εἶμαι ὁ Πύρινος Δράκος, ὁ βασιλιάς τοῦ πλανήτη Ἄρη, πού κρατῶ τὴ ζωῆ σας στὰ χέρια μου!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι γυρίζουν ξαφνισμένοι καὶ ἀντικρίζουν ἕνα ἀπερίγραπτο πλάσμα. Ἡ μάλλον δυὸ πλάσματα.

Τὸ ἕνα εἶναι ἕνας μικροῦλης δράκος, ὅμοιος μὲ τὰ γιγάντια ἐκείνα τέρατα. Τὸ ἄλλο εἶναι ἕνας νάνος, ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ Κοντοστούπη!

Τὸ κεφάλι του εἶναι τεράστιο. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἀλλόκοτα καὶ κτηνώδη. Τὰ μάτια του προεξέχουν σαν μάτια γαρίδας. Τὸ μικρὸ κορμί του εἶναι ντυμένο μὲ ἕνα εἶδος μαγιό. Μία οὔρα κρέμεται πίσω του.

Στὸ ἕνα του χέρι κρατᾶει

ένα ακόντιο που ή άκρη του είναι πύρινη!

—Ναί!, λέε: πάλι: ό τερατώδης νάνος. Είμαι: ό Πύρινος Δράκος, ό βασιλιάς του πλανήτη "Αρη, και κρατώ τη ζωή σας στα χέρια μου, όπως κρατώ στα χέρια μου και τη ζωή των άλλων ανθρώπων, που ήρθαν από τη Γη έδω κι' ένα μήνα! Δεν τους σκότωσα ακόμα γιατί θέλω να έχω ουήρους όταν σε λίγο θα ξεκινήσω για τη Γη!

Οι Υπεράνθρωποι: μένουν βουβοί και άσάλευτοι, κυττά-

Στο άγγιγμα του πύρινου ακόντιου, τό κορμί του Υπερέλληνα πυρακτώνεται!

ζοντας έμβρόντητο: τό άλλοκοτο έκείνο πλάσμα, που τους άπειλει με τέτοιο θράσος.

Ό Υπερέλληνας που είναι πτό άνυπόμονος από τους άλλους συσπερώνεται: για να έπιτεθή, μά ό Πύρινος Δράκος τον σταματάει λέγοντας γοργά:

—Δέ σε συμβουλεύω να δοκιμάσης να έπιτεθής έναντίον μου! Κύτταξε τί μπορεί να σας κάνη τό ακόντιό μου!

Και με την πύρινη άκρη του άκοντίου του άγγίζει ένα δράχο. Άυέσως ό δράχος πυρακτώνεται, λιώνει: και γίνεται: μά λάβα που σκορπίζεται: χάμω!

—Χά, χά, χά!, κάνει ό νάνος με την ουρά. Τώρα που είδατε τί μπορώ να σας κάνω, ακολουθήστε με ήσυχα. Δ:αφορετικά, να μη πούνε Πύρινο Δράκο, βασιλιά του...

—Ποός ισχυρίζεται: πως είναι ό βασιλιάς; τον διακόπτει: μά θυμωμένη φωνή από τό μέρος του πλανητόπλου.

Είνα: ό Κοντοστούπης που έχει: ξυπνήσει στο μεταξύ από τη νάρκη του.

Ό νάνος, με τό πρόσωπο κατακόκκινο από θυμό, πηδάει έξω και πηγαίνει: και στέκεται: σε μικρή απόσταση: από τον τερατώδη Πύρινο Δράκο.

Οί δυό νάνοι άντικρύζονται: με μάτια που άστράφτουν.

—Ποός ισχυρίζεται: πως είναι: ό βασιλιάς; λέε: πάλι: ό Κοντοστούπης. Ποιός είναι: ό ...σφετερστής του θρόνου

μου; Ποιός είναι ο προδότης που θέλει να μου πάρη τή βασιλεία; Είμαι ο Νέρων, ο αυτοκράτωρ τής Ρώμης! Θα διατάξω να σε πνίξουν, παλιονάνο, τυλίγοντας ... τήν ούρά σου θηλειά γύρω από τὸ λαϊμό σου!

Ὁ Πύρινος Δράκος κυττάζει κατάπληκτος τὸν μικροσκοπικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μεγάλη ἀστεία μύτη καὶ τὸ ἀκατανόητο θράσος!

—Θέλεις τοῦ λέει νὰ σε ἀγγίξω μὲ τὸ ἀκόντιό μου;

Ὁ Κοντοστούπης ἀγριεύει.

—Ἄν μὲ ἀγγίξης μὲ τὸ ἀκόντιό σου, φωνάζει, θὰ πεθάνης! Οἱ σωματοφύλακές μου θὰ σε κάνουν κομμάτια! Θὰ σε ψήσουν ζωντανό! Εἶμαι ὁ Νέρων!

Καὶ μ' ἓνα ξαφνικὸ πῆδημα ὁ Κοντοστούπης ὀρμάει ἐναντίον τοῦ τερατώδους νάνου μὲ τήν οὔρα!

Πυρακτωμένα κορμιά!

ΑΥΤΟ που ἐπακολουθεῖ εἶναι τόσο κωμικοτραγικὸ, ὥστε οἱ Ὑπεράνθρωποι μ' ὅλη τὴν κρισιμότητα τῆς θέσεώς τους, δὲν μποροῦν νὰ μὴ χαμογελάσουν.

Ὁ Κοντοστούπης μὲ μιὰ γοργὴ συστραφή, ἀποφεύγει τὸ πύρινο ἀκόντιο τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸν ἀρπάζει: ἀπὸ τὸ λαϊμό, μὲ μιὰ ἐξαθροτική λαβὴ ζίου - ζίτσου!

Τὸ μπράτσο τοῦ νάνου φίλου τῶν Ὑπεράνθρωπων εἶναι λεγνὸ καὶ ἀτροφικὸ. Κι'

Καὶ τότε ἕως κρότος ἀκούγεται καὶ τὰ σοφάκια τοῦ θηρίου ἀνοιγουν! Ὁ Ὑπεράνθρωπος πηδᾷ ἔξω!

ὅμως, χάρις σ' ἓνα φάρμακο τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο οί μυώνες του εἶναι προκισμένοι, μὲ τρομακτικὴ δύναμι! (*)

Σφίγγει τὸν ἀντίπαλό του στὸ λαϊμό μὲ τόση δύναμι, ὥστε τὰ μάτια τοῦ Πύρινου Δράκου βγαίνουν ἀκόμα περισσότερο ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους! Ἀπὸ τὸ λαϊμό του

(*) Δέξαστε τὸ τεύχος 42. «Η Γροθὰ τοῦ Ἑλληνα».

θγαίνει ένα πνιχτό γουργούρισμα.

—Θά σου δείξω ἐγὼ τώρα, προδότη!, οὐρλιάζει ὁ τρελλὸς Κοντοστούπης. Θά σε μάθω ἐγὼ νὰ θέλῃς νὰ κλέψῃς τὸ θρόνο μου! Νὰ μὴ μὲ πούν Νέρωνα ἂν δὲ σε σπάσω στὸ ξύλο!

Καὶ τότε ἡ οὐρά τοῦ τερατώδους νάνου σηκώνεται ἀπότομα καὶ χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ κεφάλι μὲ φοβερὴ δύναμι ζαλίζοντάς τον!

—Στὰ ὄπλα!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Σωματοφύλακες! Δολοφονοῦν τὸν αὐτοκράτορα! Θά σε σουβλίσω, τέρας!

Παρατάει τὸν Πύριγο Δράκο, κάνει ἕνα βήμα πίσω καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ... ἀνύπαρκτου σπαθιοῦ του!

— Ὁ Νέρων ἐκδικεῖται!, μουγγρίζει. Πέθανε, προδότη! Θά... ὦχ!, χάνομα!

Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, ὁ τερατώδης νάνος βασιλιάς τοῦ "Ἄρη σπρώχνει μπροστὰ τὸ ἀκόντιό του. Ἡ πύρινη ἄκρη του ἀγγίζει τὸν κωμικὸ φίλο τῶν Ὑπερανθρώπων!

Ὁ Κοντοστούπης ἀφήνει ἕνα ἀπερίγραπτα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου. Γιὰ μιὰ -δὺ στιγμὲς τὸ σῶμα του πυρακτώνεται ὅπως ἕνα κομμάτι σίδηρο ὅταν μείνει πολὺ ὥρα στὴ φωτιά! "Ἐπειτα σωριάζεται χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος!

Ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης γιὰ τὴν τύχη τοῦ δύστιχου συντρόφου τους, οἱ

Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ νάνου.

Αὐτὸς τοὺς περιμένει κίόλας, μὲ τὴν πλάτη κολλημένη σ' ἕνα βράχο, ἔτοιμος νὰ ἀμυνθῇ μὲ τὸ ἀκόντιό του προτεταμένο!

Πρῶτος φτάνει κοντά του ὁ Ὑπερέλληνας. Μιὰ ἀπρόσεκτη κίνησι τοῦ ὄμως, τὸν κάνει νὰ ἀγγίξῃ τὴν πύρινη ἄκρη τοῦ ἀκοντιοῦ!

Τὸ σῶμα του πυρακτώνεται ἀμέσως, ὅπως τοῦ Κοντοστούπη, κι' ἔπειτα πέφτει χάμω!

Τὴν ἴδια τύχη δοκίμαζοῦν ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστρατὴ καὶ τὰ κορμιά του σωριάζονται δίπλα στὰ κορμιά τοῦ Ὑπερέλληνα καὶ τοῦ Κοντοστούπη!

Ἐχουν μείνει τώρα μόνο ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἐ λ γ κ ρ έ κ ο ποὺ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτο νάνο, σαστισμένοι μὲ τὴ γρηγοράδα του καὶ μὲ τὴν τρομερὴ ἀποτελεσματικότητά του παράξενου ὄπλου του!

Ὁ Ἐλληνας τραβάει τὸ πιστόλι του μὲ τὶς πολλὲς σκανδάλες καὶ τὶς καταπληκτικὰ καταστρεπτικὲς δυνάμεις ποὺ ἔξαπολύει! Τραβάει τὴ σκανδάλη ποὺ νεκρώνει κάθε ζωντανὸ πλάσμα!

Ἐνα γέλιο τοῦ νάνου εἶναι τὸ μόνο ἀποτέλεσμα ποὺ προκαλεῖ!

Τραβάει ἔπειτα τὴ σκανδάλη ποὺ ναρκώνει, τὴ σκανδάλη ποὺ προκαλεῖ ἀπόλυτο ψύχος, τὴ σκανδάλη ποὺ ἔκτο ξευεῖ ἀτομικὴ ἐνέργεια!

Μὰ τίποτα! Ὁ Πύρινος Δράκος δὲν παθαίνει τίποτα! Ξεσπάει μόνο σὲ ἀκράτητα γέλια, φωνάζοντας:

—Χά, χά, χά, χά! Εἶσαι ἀστεῖος ἄνθρωπε! Τὸ πιστό- λ: σου μέ... γαργαλάει ἀντὶ νὰ μὸυ κάνη κακό! Ἄν ἔχης κι' ἄλλα μέσα καταστροφῆς δοκίμασέ τα ἐναντίον μου! Θέλω νὰ γελάσω! Νὰ γελάσω πολύ! Δὲν βρίσκω συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ γελάσω ἐδῶ στὸν Ἄρη! Ὁ λαός μου ἄνθρωποι, εἶναι προικισμένος μὲ ἱκανότητες καὶ δυνάμεις πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τίς δικές σας! Μποροῦμε νά...

Μὲ ὀρμὴ καὶ ταχύτητα βολίδος, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐπιτίθεται!

Τὸ πανίσχυρο καὶ μυῶδες κορμὶ του τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε ὁ νάνος δὲν προλαβαίνει νὰ χρησιμοποῖησῃ τὸ ἀκόντιό του!

Ἡ γροθιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἡ πιὸ τρομερὴ γροθιά τοῦ κόσμου, χτυπάει τὸν Πύρινο Δράκο στὸ σαγόνι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω καὶ τὸν κάνει νὰ ἐκσφενδονιστῇ ἐκὰτὸ μέτρα ψηλά μέσα στὸν ἀέρα, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο!

Τὸ ἀκόντιό του τινάζεται κι' αὐτὸ στὸν ἀέρα μαζί του, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ χέρι του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ σφυροκόπημα, μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μικρὸς πράσινος

δράκος, πὸ μὲχρι τῶρα εἶχε μείνει ἀμέτοχος, χτυπάει τὰ πόδια του χάμω, ἀπογειώνεται σφυρίζοντας ἀπαίσια καὶ τοποθετεῖ τὸ κορμὶ του κάτω ἀπὸ τὸν τερατώδη νάνο ἔτσι ὥστε αὐτὸς βρίσκεται καθισμένος καθάλα στὴ ράχη του! Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, ὁ νάνος βασιλιάς ἀρπάζει τὸ ἀκόντιό του καθὼς αὐτὸ πάει νὰ πέσῃ κάτω, καὶ τὸ στρέφει ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, πὸ ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀγγίξῃ ἡ πύρινη ἄκρη τοῦ ἀκοντίου!

Ἕνας καταπληκτικὸς στρατός!

Ο ΝΑΝΟΣ χώνει τότε τὸ ἀριστερὸ χέρι του σὲ μιὰ τσέπη του, βγάζει ἕνα εἶδος σφυρίχτρας καὶ τὴ βάζει στὸ στόμα του.

Ἕνα διαπεραστικὸ σφύριγμα ἀντηχεῖ! Ἕνα σφύριγμα, πὸ θυμίζει δαίμονα πὸ ξεφωνίζει ἀπὸ κακία καὶ λύσσα!

Σαστισμένοι, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἐκ ο κυττάζουν γύρω καὶ μὲ ἔκπληξι βλέπουν ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ βουνοῦ νὰ μετατοπίζεται ἀπὸ τὴ θέσι του σχηματίζοντας ἕνα πελώριο χάσμα, σὰν στόμιο μιᾶς γιγάντιας σπηλιάς!

Ἀπὸ τὸ στόμιο αὐτὸ βγαίνει ὁ πιὸ ἀλλόκοτος, πιὸ φοβερὸς, πιὸ καταπληκτικὸς στρατός, πὸ οἱ Ὑπεράνθρω-

ποι έχουν άντικρύσει ποτέ, στην περιπετειώδη και τρικυμισμένη ζωή τους!

Μπροστά, συντεταγμένοι σε τετράδες, καθάλλα σε μικρόσωμους δράκους, θγαίνου- νουν εκατοντάδες τερατώδεις νάνοι, όμοιοι με τόν Πύρινο Δράκο, μα διαφορετικά ντυ- μένοι! Στά χέρια τους κρα- τούν κι' αυτοί άκόντια με πύ- ρην άκρη!

Πίσω από τó φριχτό αυτό ίπτάμενο ίππικό, θγαίνου- ν με- ρικές δεκάδες γίγαντιοι: πρά- σινοι δράκοι, πελώρια τέρατα με λεπιδωτό κορμί, τεράστιο στόμα και κέρατα στο κεφά- λι! Από τά ρουθούνια τους θγαίνου- ν πύρινοι άτμοί!

Είναι τά ίπτάμενα τέρατα, που λίγη ώρα πριν είχαν έπι- τεθή έναντιόν του πλανητό- πλοιου τών Υπερανθρώπων!

Πίσω από τούς φριχτούς αυτούς γίγαντες, θγαίνου- ν ά- μέτρητοι: νάνοι, όπλισμένοι κι' αυτοί με πύρινα άκόντια, άλ- λά χωρίς «άλογα»! Δέν πε- τούν στον άέρα σαν τούς άλ- λους, αλλά θβαδίζουν χάμω. Εί- ναι τó πεζικό τους!

Την ίδια στιγμή, ό Υπερέλ- ληνας, ό Κεραυνός και ή Ά- στραπή συνέρχονται από τη νάρκη, στην όποία τούς είχε ρίξει τó άκόντιο του Πύρινου Δράκου, άπογειώνονται, πη- γαίνου- ν κοντά στον Υπεράν- ρακολουθούν την παρέλασι του άπίθανου και καταπληκτι- κού αυτού στρατού!

Μόνο ό Κοντοστούπης μέ- θρωπο και τόν Έ λ Γ κ ρ έ- κ ο και, γεμάτοι δέος, πα-

νει ξαπλωμένος χάμω. "Όχι πώς είναι άναίσθητος! "Έχει συνέλθει, μα έχει συγχρόνως πάψει να νομίζει πώς είναι ό... Νέρων! Ξέρει τώρα πώς εί- ναι ό Κοντοστούπης και κα- ταλαβαίνει ότι διατρέχει τόν τρομερώτερο κίνδυνο τής ζω- ής του! Βλέπει γύρω τά γι- γάντια τέρατα και τούς τε- ρατώδεις καθαλλάρηδες - να νους και ή φτωχή καρδιά του πάει να σπάση από τρομά- ρα! Κάθε ύπόλειμμα τρέλ- λας σβήνει από μέσα του.

Τό λογικό του είναι τετρά- γωνο τώρα και ό φόδος του άκόμα πιο... τετράγωνος!

«Δέν τó κουνάω από τη θέ- σι μου!, σκέπτεται. Πά, πά πώ, Παναγίτσα μου! Κακό πού θά γίνη! Θα μείνω εδώ χάμω και θα κάνω τόν... φό- φο κοριό! "Όχι ή καρδούλα μου!»

Ο στρατός τών νάνων και τών δράκων δέν δίνει σημασία στον Κοντοστούπη. Καθώς εί- να: ξαπλωμένος χάμω, τόν περνού- ν για νεκρό!

Ο Πύρινος Δράκος δίνει: πάλι μα διαταγή με μερικά διαπεραστικά σφυρίγματα.

Άμέσως ό στρατός του κι- νεϊται ταχύτατα και σχηματί- ζει ένα είδος κλουβιού γύρω από τούς κατάπληκτους Υ- περανθρώπους.

Έπάνω από τούς ήρωές μας τοποθετούνται οι ίππείς, οι νάνοι: πού είναι καθάλλα στους μικρούς δράκους. Κά- τω, στο έδαφος, παρατάσσον- ται οι φαντάροι, τó πεζικό. Γύρω από τούς Υπερανθρώ-

πους παίρνουν θέσεις, οι γιγάντιοι δράκοι με τὰ πελώρια στόματά τους ὀρθάνοιχτα, σαλεύοντας ἀπειλητικὰ τὶς μεγάλες οὐρές τους, πού καταλήγουν σὲ αἰχμὴ σὰν τοῦ ἀκοντίου!

—Εἶστε αἰχμάλωτοί μου!, φωνάζει θριαμβευτικὰ ὁ νάνος βασιλιάς στοὺς Ὑπεράνθρωπους. Ἄν δὲν παραδοθῆτε ἀμέσως, θὰ διατάξω τὸν στρατό μου νὰ ἐπιτεθῆ ἑναντίον σας καὶ νὰ σᾶς ἐξοντώσῃ!

Ἄλλο Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' εἶναι χλωμοί. Καταλαβαίνουν ὅτι ὁ κίνδυνος πού διατρέχουν δὲν εἶναι καθόλου συνηθισμένος. Τὰ ὄπλα πού διαθέτουν οἱ ἀντίπαλοί τους εἶναι συντριπτικά. Πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν τρομακτικὸ κλοιὸ τῶν δράκων καὶ τῶν νάνων;

—Εἶμαστε ἀσυγχώρητοι! μουρμουρίζει ὁ Ἕλληνας. Ἦρθαμε ἐδῶ χωρὶς νὰ προετοιμαστοῦμε, χωρὶς κἂν νὰ πάρουμε μαζί μας τίς συσκευὲς ἐς πού μᾶς κάνουν ἀόρατους! (*)

—Ἐγὼ ἔχω μαζί μου τὴ δική μου, πατέρα!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας. Θὰ τὴν δώσω σὲ σένα ἢ στὸν Ὑπεράνθρωπο γιὰ νὰ ξεφύγετε καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ σώσετε

τοὺς ὑπόλοιπους!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνᾶνε ἀρνητικὰ τὰ κεφάλια τους.

—Ὅχι!, λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐσὺ εἶσαι πιὸ γρήγορος καὶ πιὸ μικρόσωμος ἀπ' ὄλους μας! Θὰ μπορέσης λοιπὸν, νὰ ξεφύγης πιὸ εὐκόλα ἀπὸ μᾶς! Εἶσαι τώρα τέλεια καταρτισμένος ἐπιστημονικὰ. Προσπάθησε λοιπὸν, νὰ αἰχμαλωτίσης ἕναν ἀπὸ τοὺς νάνους καὶ μετέφερέ τον στὴ Γῆ! Ἐκεῖ κάνε μελέτες ἐπάνω του καὶ δοκίμασε νὰ βρῆς τί εἶναι αὐτὸ πού κάνει ἄτρωτα αὐτὰ τὰ τέρατα!

—Περ:μένω τὴν ἀπάντησί σας!, φωνάζει ἀπὸ μακριὰ ὁ Πύρινος Δράκος. Θὰ παραδοθῆτε ἢ νὰ διατάξω ἐπίθεσι;

—Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν παραδίδονται!, φωνάζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ὁ Πύρινος Δράκος σφυρίζει διαπεραστικά. Ἀμέσως οἱ ἱπτάμενο δράκοι καὶ τὸ ἱπτάμενο ἱππικὸ τῶν νάνων ἐφορμοῦν ἑναντίον τῶν ἡρώων μας!

Ἡ σύγκρουσις πού ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀνώτερη κάθε, περιγραφῆς!

Στὸ Στόμα
τοῦ Δράκου!

ΜΕ ΤΑ ἀκόντια μπροστά, οἱ νάνοι, πού εἶναι καθάλλα στοὺς μικροὺς δράκους, ρίχνονται ἑναντίον τῶν Ὑπεράνθρωπων, ἐνῶ οἱ γιγάντιοι δράκοι, οὐρλιάζοντας καὶ βγάζον-

(*) Εἶναι γὰ ἐφευρεσι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Εἶναι μιὰ συσκευή σὰν ρολογάκι, πού ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ κἀν ἀόρατο τὸν ἄνθρωπο πού τὴν φορεῖ καὶ κάθε ἀντικείμενο πού αὐτὸς πιᾶν!

τας πύρινοις άχνοϋς άπό τὰ ρουθούνια τους, πετούν άπό τὰ πλάγια με τὰ στόματά τους όρθάνοιχτα!

Ό Υπερέλληνας, με μία γοργή κίνησι, πιέζει τὸ κουμπάκι τῆς συσκευῆς, πού εἶναι περασμένο στό χέρι του καί άμέσως έξαφανίζεται! Χάνεται έντελῶς καί στή θέση ὅπου βρίσκεται δέν ὑπάρχει παρά ὁ αἰθερος αἰέρας!

Όι ὑπόλοιποι Υπεράνθρωποι σκορπίζουν πρὸς διαφορεικές κατευθύνσεις γυρίζουν καί με σφιγμένες γροθιές αντιμετωπίζουν τὸ τρομερὸ κύμα τῶν ἐπιτιθεμένων τεράτων!

Πρῶτο: φτάνουν κοντά τους οἱ καβαλλάρηδες - νάνοι: με τὰ πύρινα άκόντια μπροστά. Όι Υπεράνθρωποι: με ταχύτατες συστροφές τῶν κορμιῶν τους άποφεύγουν τίς πύρινες αἰχμές τῶν άκοντίων καί οἱ γροθιές τους προσγειώνονται με άφάνταστη ὄρμη πάνω στους μικροὺς δράκους, τὰ «άλογά» τους!

Όι μικροὶ δράκοι: συσπώνται άπό τὸν πόνο ανατρέποντας τους άναβάτες τους, πού πέφτουν στό έδαφος ξεφωνίζοντας ὑστερικά!

Μά οὔτε οἱ μικροὶ δράκοι, οὔτε οἱ νάνοι σκοτώνονται! Ζαλιζονται μόνο γιά μερικές στιγμές. Τίποτ' άλλο!

Πρὶν οἱ Υπεράνθρωποι: προλάβουν νά πάρουν άνάσα ξένα νεὸ κύμα άπό ἱπτάμενους νάνους καβαλλάρηδες ρίχνεται επάνω τους! Ό αἰέρας έχει κυριολεκτικά πήξει άπό

αὐτοὺς καί οἱ ἥρωές μας δέν έχουν άρκετὸ χώρο γιά νά κινηθοῦν καί νά κάνουν τοὺς άπαραίτητους έλιγμούς τῆς μάχης!

Έτσι, ένας άπ' αὐτοὺς ἡ Άστραπή, συναντάει τὴν πύρινη αἰχμή δυὸ άκοντίων! Τὸ σῶμα τῆς πυρακτώνεται άμέσως καί γίνεται σὺν πυρωμένο σίδερο! Έπειτα, αρχίζει νά πέφτη! Πέφτει άργά στὴν άρχή καί γοργά έπειτα πρὸς τὸ έδαφος ὅπου συνωστίζονται: ἑκατοντάδες νάνοι με τὰ άκοντιά τους στραμμένα πρὸς τὰ επάνω! Πέφτει πάνω στις πύρινες αἰχμές τῶν άκοντίων καί τὸ κορμί τῆς πυρακτώνεται πάλι καί κυλάει άναίσθητο χάρω!

Όι Υπεράνθρωποι: αντιμετωπίζουν τώρα ὄχι μόνο τὸ ἱπτάμενο ἱππικὸ τῶν νάνων, αλλά καί τοὺς γιγάντιους δράκους! Τὰ κυκλώπεια θηρία ὁρμοῦν με τὰ στόματά τους άνοιχτά, ένῶ οἱ τεράστιες οὐρές τους περιστρέφονται με μανία χτυπώντας πρὸς κάθε κατεύθυνσι!

Όι ἥρωές μας προκαλοῦν μεγάλη φθορά στους αντιπάλους τους, αλλά δέν μποροῦν νά άντέξουν στὴν τρομερῇ αὐτῇ επίθεσι. Ό Κεραυνὸς πέφτει!

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο πέφτει κι' αὐτὸς με τὸ σῶμα πυρακτωμένο καί μένει άναίσθητος δίπλα στὴν Άστραπή καί στὸν Κεραυνό!

Ό μόνος πού μένει ακόμα άνέπαφος εἶναι ὁ Υπεράνθρωπος! Κινούμενος ταχύτατα,

κάτορθώνει να αποφεύγει τα χτυπήματα των πυρίνων ακόντιων και τα στόματα και τις ούρες των γιγάντιων δράκων, ενώ οι γροθιές του σφυροκοπούν αδυσώπητα προς κάθε κατεύθυνση!

Ξαφνικά όμως, βρίσκεται περικυκλωμένος από παντού! Πύρινα ακόντια τον απειλούν από πάνω, από κάτω από δεξιά, από αριστερά! Τεράστια στόματα δράκων χάσκουν από παντού!

Πριν καλοκαταλάβει τι συνέβη, ο ήρωάς μας βρίσκεται... μέσα στο στόμα ενός δράκου!

Τα τρομερά σαγόνια του θηρίου κλείνουν με όρμη! Κλείνουν γι'α να φυλακίσουν τον 'Υπεράνθρωπο μέσα στην πιο άπαιστα φυλακή, που μπορεί να φανταστή ο νους ανθρώπου!

Μά ο 'Υπεράνθρωπος δεν είναι εύκολη λεία! Τινάζεται ορθός, άκουμπάει τα πόδια του στο κάτω σαγόνι του δράκου και τα χέρια του στο επάνω, πριν το στόμα κλείσει εντελώς, και σπρώχνει με όλη την υπερφυσική δύναμή του!

Οί ύπεροχοι μυώνες των μπράτσων του και των ποδιών του τεντώνονται και φουσκώνουν! Το στήθος του φουσκώνει και πλατάνει! Το πρόσωπό του συσπάται και γίνεται κατακόκκινο! Οί φλέβες του έξογκώνονται από την προσπάθεια, λές και πάνε να σπάσουν!

Τό γιγάντιο τέρας αντίστέ-

κεται για λίγο! Τα σαγόνια του προσπαθούν να κλείσουν και να συντρίψουν τον αντίπαλό του!

Περνούν μερικές στιγμές!

Και τότε ένα τρίξιμο άκούγεται: και τα σαγόνια του θηρίου άνοίγουν!

Μ' ένα πήδημα, ο 'Υπεράνθρωπος βρίσκεται έξω, ελεύθερος! Την ίδια στιγμή όμως πέντε πύρινα ακόντια τον αγγίζουν!

Τό κορμί του πυρακτώνεται και πέφτει!

'Ο... Ψόφιος Κορϊός δρᾶ!

ΣΤΟ μεταξύ, ο Κοντοστόου πης πού έκανε τόν... ψόφιο κορϊό ξαπλωμένος χάμω αρχίζει να σέρνεται και να ξεμακρύνει σιγά - σιγά από τό πεδίο τής τρομερής μάχης!

'Η ψυχή του, ή παράξενη ψυχή του πού είναι ένα κράμα παθολογικής δειλίας και παλαβής άνδρείας, τρέμει σάν ξερόφυλλο στόν παγωμένο βορᾶ!

«'Ωχ!, σκέπτεται. Κακό πούπαθα! Θᾶ με σουβλίσουν με τᾶ ακόντιᾶ τους οί νάνοι του διαβόλου! Θᾶ με σουβλίσουν και θᾶ με ψήσουν και θᾶ με δώσουν στους δράκους να με φάνε! Καλά μου δόλεγε ή γαγά μου, όταν ήμου παιδι, πώς θᾶ μ' έτρωγε μιᾶ μέρα ο δράκος γιατί δεν καθόμου ήσυχα! "Ωχ ή καρδούλα μου!" 'Ωχ! Πρέπει να φύγω! Να φύγω μακριά!

Πολύ μακριά! Πάρα πολύ μακριά!»

Καί σέρνεται σιγά - σιγά ανάμεσα στους νάνους με τὰ πύρνα ἀκόντια. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, οἱ νάνοι ἔχουν στραμμένη τὴν προσοχή τους πρὸς τὰ πάνω ὅπου συνεχίζεται στὸν ἀέρα ἡ μάχη με τοὺς Ὑ-

περανθρώπους, κι' ἔτσι δὲν τὸν βλέπουν!

Ξαφνικὰ ὁμως, καθὼς ὁ Κοντσοτύπης ἔχει φτάσει πιά στὴν ἄκρη τοῦ «πεζικοῦ» τῶν νάνων, ἀγγίζει στὸ πόδι ἓνα ἀπὸ τὰ τερατώδη πλάσματα!

Ξαφνιασμένο, τὸ μικροσκο-

Καὶ τότε, μπροστὰ στὴν τρομακτικὴ ἐπίθεσι τῶν ἀλλόκοτων νάνων με τὰ πύρνα ἀκόντια καὶ τῶν γιγάντων δράκων με τὰ τεράστια στόματα καὶ τὴν πύρρη ἀνάσσο, οἱ Ὑπερ-ἀνθρώποι, οἱ προσταῆτες τῆς Ἀβρωπότητος, πέφτουν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο με τὰ κορμιά πυρακτωμένα!

πικό τέρας με την ούρά και τὰ γουρλωτά μάτια, κυττάζει πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸν βλέπει!

Ἐνα γρύλλισμα βγαίνει ἀπὸ τὸ ἄσχημο στόμα του. Ἡ ούρά του σκίζει τὸν ἀέρα σφουρίζοντας σὰν μαστίγιον καὶ πέφτει πάνω στὴν πλάτη τοῦ Κοντοστούπη, κάνοντάς τὸν νὰ βογγήσει ἀπὸ τὸν πόνο!

Τὸ ὠπλισμένο χέρι τοῦ ἀπεκρουστικοῦ «φαντάρου», τοῦ Ἄρη σηκώνεται: καὶ τὸ ἀκόντιο μετὰ τὴν πύρινη αἰχμὴ εἶναι ἕτοιμο νὰ κατεβῆ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Κοντοστούπη!

— Χάθηκα!, μурμουρίζει ὁ κωμικὸς βοηθὸς τῶν Ὑπερανθρώπων.

Καί, μετὰ μιὰ ταχύτατη καὶ ἐνστικτώδη κίνηση, ἀρπάζει τὸν ἀντίπαλό του ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τραβάει μ' ὅλη του τὴ δύναμη!

Τὸ τέρας πέφτει καὶ οἱ δύο νάνοι κυλιούνται: χάμω σὰν δύο ἀγρίμια, χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἀπουακρύνονται ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης!

Ὁ Κοντοστούπησ που ὁ φόβος πολλαπλασιάζει τὴς δυνάμεις του, γρονθοκοπεῖ τὸν ἀντίπαλό του μετὰ τόση γρηγοράδα, ὥστε δὲν τοῦ δίνει τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ!

Τὸ ἀκόντιο ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ τέρατος ἐνῶ μιὰ γροθιά τοῦ Κοντοστούπη τὸν ριχνεὶ μισοζαλισμένο πάνω σ' ἕνα δῶρο!

— Πίσω καὶ σ' ἔφαγα!,

μурμουρίζει ὁ Κοντοστούπησ.

Ἀρπάζει ἀπὸ χάμω τὸ ἀκόντιο, θρῖσκειται μ' ἕνα πήδημα κοντὰ στὸ νάνο μετὰ τὴν ούρά καὶ τὸν χτυπάει μετὰ τὴν πύρινη αἰχμὴ!

Ἀμέσως τὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του πυρακτώνεται! Γίνεται: σὰν πυρῶμένο κάρβουνο! Ἐπειτα... μεταμορφώνεται: καταπληκτικὰ καὶ τρομακτικὰ!

Μπροστὰ στὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ Κοντοστούπη ὁ νάνος μετὰ τὴν ούρά μεταβάλλεται: σὲ μικρὸ πράσινο δράκο, σὰν ἐκεῖνους ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ νάνοι: ὡς ἄλογα!

— Κύριε ἔλεησον!, μурμουρίζει ὁ Κοντοστούπησ κατατρεμαγμένος. Ἄλλο τοῦτο πάλι! Τώρα θὰ σὲ κανονίσω ἐγώ! Θὰ σὲ μάθω ἐγώ νὰ... μεταφύξῃσαι καὶ νὰ θέλῃς νὰ με ξεγελάσῃς!

Καὶ μ' ἕνα πήδημα θρῖσκει τὰ στή ράχη τοῦ μικροῦ δράκου! Τὸ ἀκόντιό του χτυπάει τὸ τέρας μετὰ τὴν πύρινη αἰχμὴ του στὸ κεφάλι!

Τὸ κορμὶ τοῦ μικροῦ δράκου ἀλόγου πυρακτώνεται καὶ συσπάται! Ὁ Κοντοστούπησ νοιώθει ἕνα δυνατὸ κάψιμο στὰ σκέλη καὶ πηδάει κάτω, φωνάζοντας:

— Ὦχ! Κάηκα! Φωτιά στὰ μπατζάκια μου! Μέ...

Καί... μαρμαρώνει! Κάτι ἀράνταστο συμβαίνει! Κάτι περὶ κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ ἀνοίξῃ μιὰ σπιθαμὴ τὸ στόμα του καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέμῃ σὰν ψάρι!

‘Ο μικρός δράκος - άλογο μεγαλώνει, μεγαλώνει, μεγαλώνει, ώσπου γίνεται τεράστιος, σαν τούς άλλους κυκλώπειους ιπτάμενους δράκους!

Μ’ ένα πήδημα, ο νάνος άπογειώνεται και ξεμακραίνει πετώντας σαν τρελλός, στα τυφλά! Μά ο άέρας είναι γεμάτος από δράκους και τερατώδεις νάνους και ο Κοντοστούπης μὴν ξέροντας πού άλλου νά καταφύγη, χαμηλώνει και χώνεται μέσα στο μεγάλο άνοιγμα πού έχει σχηματιστή στην πλαγιά του βουνοῦ!

Βρίσκεται τώρα μέσα σ’ ένα μακρύ και φαρυό διάδρομο, πού προχωρεί δριζόντια μέσα στα σπλάχνα του βουνοῦ. Δέν υπάρχει κανένας εκεί.

Στο βάθος του διαδρόμου υπάρχει μιá μεγάλη άνοιχτή πόρτα. Τὴν περνάει και δρίσκεται: μέσα στη μεγαλύτερη σπηλιά πού έχουν ποτέ αντίκρυσσε: μάτια ανθρώπου!

Είναι τόσο μεγάλη, ώστε θάλεγε κανείς: ότι όλόκληρο τὸ βουνό είναι: κούφο από μέσα! Στο θεώρατο ταβάν: της κρέμονται τεράστιοι: ηλεκτρικοί γλόμποι, πού κάνουν τὸ σκοτάδι: μέρα, σαν άληθινοί ήλιοι!

Μικρά δέντρα φυτρώνουν στο έδαφος τῆς σπηλιάς σχηματίζοντας δασάκια! Στο κέντρο τῆς υπάρχει μιá λίμνη, όπου κολυμποῦν νωχελικά παράξενα πουλιά, πού μοιάζουν με πολύχρωμες νυχτερίδες!

Κοντά στην ὄχθη τῆς λίμνης είναι έσπλωμένοι καμμιá δεκαριά άνθρωποι! Είναι τὰ μέλη τῆς έπιστημονικῆς άποστολῆς πού είχε έρθει από τὴ Γῆ! Είναι ὄλο: τους δεμένοι με άλυσίδες!

Κοντά τους στέκονται δυό από τούς τερατώδεις εκείνους νάνους με τὴν ούρά, κρατώντας ένα άκόντιο με πύρινη σίγυη ὁ καθένας!

Κανένας άλλος δέν υπάρχει μέσα στην άπέραντη σπηλιά!

‘Η εύκαιρία είναι μοναδική για τὸν Κοντοστούπη! Θα έπιτεθῆ εναντίον τους και θα... Μά ὄχι! Θυμάται τὴς τρομερές μεταμορφώσεις του νάνου, πού είχε άφοπλίσει: έξω, και σταματάει. ‘Αν τούς χτυπήσει με τὸ άκόντιο, θα μεταβάλλη τούς νάνους σε δράκους!

—Τὴ νά κάνω, Θεούλη μου; μου μουσιζει. Τὴ νά κάνω;

Τὴν ἴδια στιγμή ακούγονται: δῆματα, φωνές και γρυλλίσματα από τὸ μέρος τῆς εισόδου.

Τρομαγμένος ὁ Κοντοστούπης κρύβεται: πίσω από ένα βόμνο.

Πύρινος
και ‘Υγρὸς Θάνατος!

NANO! και δράκοι μπαίνουν στην άπέραντη κατάφωτη σπηλιά. Μπροστά βαδίζει ὁ βασιλιάς τους, ὁ Πύρινος Δράκος. Πίσω του ακολουθοῦν μερικοί νάνοι κουβαλών-

τας τούς 'Υπερανθρώπους!

Μέ την καρδιά σφιγμένη, ό νάνος βοηθός τών Προστατών τής 'Ανθρωπότητος βλέπει τόν 'Υπεράνθρωπο, τήν 'Αστραπή, τόν Κεραυνό και τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, άναίσθητους στα χέρια τών τεράτων, με τὰ πρόσωπά τους συσπασμένα από τó μαρτύριο που είχαν δοκιμάσει!

Όταν φτάνει κοντά στους αιχμάλωτους επιστήμονες, ό Πύρινος Δράκος σφυρίζει. Οί νάνοι άκουμπούν χάμω τούς 'Υπερανθρώπους.

Ο βασιλιάς τών νάνων γυρίζει με θριαμβευτικό ύφος πρòς τούς επιστήμονες από τή Γη και λέει σαλεύοντας τήν ούρά του:

—'Ανθρωπο:! Σάς φέρνω συντροφιά! Όμολογώ ότι δυσκολευτήκαμε κάπως νά τους αιχμαλωτίσουμε αυτούς έδω, γιατί είναι πολύ πιό δυνατοί από σάς και πετούν στον άέρα, σαν τούς δράκους μου!

— Οί... 'Υπεράνθρωποι!, λέει: ένας από τούς επιστήμονες με τρόπο.

—Χά!, κάνει ό νάνος βασιλιάς. Οί 'Υπεράνθρωπο: έ; Καλά τó είχα ύποψιαστή έγώ! 'Η δύναμί τους είναι: άσυγκριτα μεγαλύτερη από τή δύναμι ενός κοινού ανθρώπου! Μά θα τούς κάνω έγώ νά γίνουν άδύναμοι και μαλθακοί σαν έσάς! Θα τούς τήν άφαρέσω τή δύναμη!

Βγάζει τή σφυρίχτρα του και σφυρίζει μερικές φορές. 'Αμέσως μερικοί τερατώδεις νάνοι πλησιάζουν στους 'Υ-

περανθρώπους με τὰ άκόντια τους ύψωμένα με τīs πύρινες αιχμές τους στραμμένες πρòς τὰ στήθη τών ήρώων μας!

Ό Πύρινος Δράκος σφυρίζει πάλι. Οί νάνοι άγγίζουν με τὰ άκόντια τους τὰ κορμιά τών 'Υπερανθρώπων που συσπώνται και πυρακτώνονται, σαν σίδηρο που έχει μείνει πολύ ώρα στη φωτιά!

Ό βασιλιάς τών νάνων σφυρίζει πάλι και πάλι και πάλι. Τὰ άκόντια άγγίζουν και ξαναγγίζουν τούς 'Υπερανθρώπους, που πυρακτώνονται όλο και πιό πελύ!

Ό Κοντοστούπης τρέμε: όλόκληρος από ταραχή, άγωνία, φόβο, θυμό, άγανάκτησι και μίσος εναντίον τών φριχτών κατοίκων του 'Αρη, που βασανίζουν τούς φίλους του!

Μά δέν τολμά νά έπεμβή! Τὰ γόνατά του έχουν παραλύσει: από τόν τρόπο! 'Εξάλλου τι μπορεί νά κάνη αυτός, όταν οι μεγάλοι 'Υπεράνθρωποι έχουν ύποκύψει;

Ό Πύρινος Δράκος σφυρίζει: πάλι, διαφορετικά όμως αυτή τή φορά.

Οί νάνοι άκουμπούν τὰ άκόντια τους πάνω στα πυρακτωμένα κορμιά τών 'Υπερανθρώπων και σπρώχνουν! Οί 'Υπεράνθρωποι κυλούν και πέφτουν μέσα στη λίμνη!

Ένα άποκρουστικό τσίρισμα άκούγεται: μόλις τὰ πυρακτωμένα κορμιά τών ήρώων μας άγγίζουν τὰ νερά τής λίμνης! Πυκνοί άτμοί ύψώνονται και οι 'Υπεράνθρωποι χάνονται μέσα στα νερά!

‘Ο Κοντοστούπης κι’ οί ἐπιστήμονες ἀπό τῆ Γῆ διακρίνουν τὰ κορμιά τους νὰ θυθίζονται σιγά - σιγά νὰ ἀκουμπούν στο βυθὸ τῆς λίμνης καὶ νὰ μένουν ἐκεῖ ἀσάλευτα!

‘Ο Κοντοστούπης κλαίει τώρα! Κλαίει μὲ σιωπηλοὺς λυγμοὺς γιὰ τὸ φριχτὸ θάνατο ποὺ εἶχαν βρῆ οἱ ἀδελφικοὶ φίλοι του! Καφετερά δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά του καὶ σταλαζοῦν στο στόμα του, γεμίζοντας τὸ πίκρα!

«Πάει ὁ Ὑπεράνθρωπος! σκέπτεται μὲ ἀπόγνωσι. Πάει ἡ ὁμορφὴ Ἀστρατῆ! Πάει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ μεγάλος Ἑλληνας! Πάει ὁ λεβέντης ὁ Κεραυνός! Θεέ μου! Εἶσαι ἄδικος! Γιατὶ ἄφησες ἐμένα, τὸν ἄσχημο καὶ δειλὸ νάνο, ζωντανὸ καὶ ἄφησες νὰ σκοτωθοῦν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν σώσει τόσες φορές τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸ θάρρος τους, μὲ τὴν παλληκαριὰ τους, μὲ τὸν ἠρωϊσμό τους, μὲ τὴν αὐτοθυσία τους; Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ! Θὰ γυρίσω τὸ ἀκόντιο καὶ θὰ τὸ ἀκουμπήσω στο στήθος μου γιὰ νὰ πεθάνω! Μά... ὄχι! Ἄν πεθάνω κι’ ἐγώ, τί θὰ γίνῃ ἡ Ἀνθρωπότης; Ποιὸς θὰ σώζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν κάθε τόσο;»

Ἡ φωνὴ τοῦ Πύρινου Δράκου ἀκούγεται πάλι:

—Εἶδατε, ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Γῆ; Οἱ Ὑπεράνθρωποί σας εἶναι νεκροὶ πιά! Δὲν μποροῦν οὔτε τὸ δαχτυλάκι τους

νὰ κουνήσουν! Ἦρθε τώρα ἡ ὥρα νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴ Γῆ! Αὐτὴ τὴ στιγμή ἐγώ, ὁ Πύρινος Δράκος, ὁ βασιλιάς τοῦ Ἄρη, κηρύσσω τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων! Ὁ στρατός μου θὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὴ Γῆ ἀμέσως! Τὸ ἱπτάμενο ἱππικό μου μπροστά, οἱ δράκοι μου πίσω καὶ πρὸ πίσω οἱ στρατιῶτές μου, τὸ πεζικό, μέσα σὲ μεγάλα πλανητόπλοια! Σὲ λίγο, ἡ Γῆ θὰ ἔχη κυριευθῆ ἀπὸ τὸ στρατό μου!

Καὶ σφυρίζει πάλι μὲ τὴ σφυρίχτρα του μερικὲς φορές.

Οἱ νάνοι μὲ τὴν οὐρά, οἱ δράκοι καὶ τὰ «ἄλογα» μπαίνουν σὲ τάξι μάχης καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά.

‘Ο Πύρινος Δράκος πηγαίνει κοντὰ στοὺς ἐπιστήμονες μὲ τὸ ἀκόντιό του ὑψωμένο.

—Θὰ σὰς σκοτώσω!, λέει. Τὸ κάνω αὐτὸ γιατί σὰς λυπάμαι καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ἀφήσω ἐδῶ νὰ πεθάνετε ἀπὸ τὴν πείνα! Ἐπειτα θὰ ἀκολουθήσω τὸ στρατό μου, ποὺ ἀπογεύεται αὐτὴ τὴ στιγμή ἔξω καὶ ξεκινάει γιὰ τὴ Γῆ! Θά...

Ἡ Ἀνάστασις!

ΛΕΙΝ προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Συμβαίνει ξαφνικὰ κάτι ἀπροσδόκητο καὶ καταπληκτικό.

‘Ο Κοντοστούπης ποὺ δὲν ἔχει χάσει οὔτε τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ δραματικὴ καὶ τρομερὴ αὐτὴ

σκηνή, άποφασίζει επιτέλους να δράση!

Τόν πνίγει ό θυμός, τόν πνίγει ή άγανάκτησι έναντίον τών φροχτών τεράτων του "Άρη, έναντίον του Πύρινου Δράκου, του άρχηγού τους, του άπαίσιου κτήνου που έτοιμάζεται τώρα να δολοφονήσει και τά μέλη τής έπιστημονικής άποστολής!

Ό κωμικός νάνος σφίγγει τó άκόντιό του και συσπειρώνεται: για να έπιτεθή έναντίον του βασιλιά του "Άρη.

Μά σταματάει μουμουρίζοντας:

—Θά τόν χτυπήσω με τó άκόντιο, έ; Και τι θά κάνω μ' αυτό; Τήν... τύφλα μου θά κάνω! Θά γίνη κι' αυτός δράκος και θά μάς καταπιή όλους, χράπ και κάτω! "Ωχ ή καρδούλα μου! Θά του τó πετάξω τó άκόντιο κι' ό,τι γίνη!

Και με μιá άπότομη κίνηση τó λιγνό μά δυνατό μπράτσο του τινάζει τó άκόντιο πρós τó μέρος του Πύρινου Δράκου.

Τó τρομερό όπλο διαγράφει μιá γοργή τροχιά στόν άέρα και, καθώς ό νάνος με την ούρά μιλάει, πηγαίνει και χώνεται: ολόϊσια μέσα... στό στόμα του και καρφώνεται στό λαρύγγι του!

Μιá τρομακτική, άνατριχιαστική κραυγή, ένα άποτρόπαιο ούρλαχτό κολασμένης ψυχής, ξεπηδάει άπό τó στόμα του νάνου με την ούρά!

Τó κορμί του πυρακτώνεται γίνεται σαν ένα κομμάτι μέ-

ταλλο στή φωτιά και έπειτα μεταβάλλεται σ' έναν μικρό δράκο, που είναι πυρακτωμένος κι' αυτός, γιατί τó άκόντιο έξακολουθεί να είναι χωμένο στό λαρύγγι του!

Μιá νέα μεταμόρφωση γίνεται:! Ό μικρός δράκος μεταβάλλεται: σέ έναν τεράστιο δράκο, που γεμίζει την άπεραντη σπηλιά με τούς βρυχηθμούς του!

Τó άκόντιο με την πύρινη αίχμη είναι πάντα καρφωμένο στό λαρύγγι του!

Ό κυκλώπειος δράκος συστρέφεται με μανία και άπόγνωσι, μαστιγώνοντας τόν άέρα και τó έδαφος και τά νερά τής λίμνης με την ούρά του και δαγκώνοντας τά βράχια και τά δέντρα με τά φοβερά σαγόνια του!

Τó κορμί του πυρακτώνεται: κι' αυτό και τά μουγγρητά του θηρίου παύουν ν' άκούγονται. Σωριάζεται χάμω και τó πυρακτωμένο τεράστιο έρπετό κυλάει, κυλάει κυλάει: στό κατηφορικό έδαφος, καίγοντας τά φυτά στό πέρασμά του και... πέφτει στό νερά τής λίμνης!

Αυτό που έπακολουθεί είναι άφάνταστο. Μόλις ό πυρακτωμένος δράκος άγγίζει τά νερά, άντηχεί μιá έκκωφαντική έκρηξι. Ένα σύννεφο άπό άσπρους άτμούς υψώνεται στόν άέρα και τó κορμί του τέρατος σκορπίζεται ολόγυρα σέ χίλια κομμάτια!

Ό Κοντοστούπης μένει άσάλειτος για μερικές στιγμές με τó στόμα όρθάνοιχτο,

μην μολιώντας να πιστέψη στα μάτια του.

“Επειτα, τρελλός από χαρά για την απροσδόκητη επιτυχία του, για την αναπάντεχη νίκη του έναντιον του βασιλιά των τερατωδών νάνων του “Αρη, ο Κοντοστούπης απογειώνεται και πετάει κοντά στους άλυσσοδεμένους επιστήμονες, ούρλιαζοντας:

— Ζήτω μου! Μπράβο μου! Συγχαρητήριά μου! Γιούχου-ουουου!

Προσγειώνεται στην όχθη της λίμνης και η χαρά του μεταβάλλεται σε δυνατή λύπη, όταν τα μάτια του ξεχωρίζουν στο βάθος των νερών τα ασάλευτα κορμιά των Υπερανθρώπων!

Ο νάνος εσπάζει σε κλάματα, υσερά κλάματα με λυγμούς. Δάκρυα κυλούν από τα μάτια του και η μεγάλη μύτη του ανεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Φίλοι μου!, λέει κλαψουριστά. Αγαπημένοι μοι φίλοι! “Ας βγάλω, τουλάχιστον τα κορμιά σας να πάω να τα θάψω στη Γή με χριστιανικό τρόπο! “Ωγούουουου! Κακό που με βρήκε!

Λυγίζει τα γόνατά του για να βουτήξει μέσα στο νερό, μα σταματάει μουρμουρίζοντας:

— Για να δούμε πρώτα αν είναι κρύο το νερό μήπως πάθω καμμιά... πουντά!

Σκύβει, χώνει το δάχτυλό του στο νερό και λέει:

— Χμ! Δεν είναι και τόσο κρύο! “Ας βουτήξουμε!

Λυγίζει τα γόνατά του και,

μια στιγμή πριν έκτιναχθή και βουτήξει, σταματάει πάλι.

Αυτή τη φορά, τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα, γεμάτα από μια έκφραση απεριγράπτου τρόμου, καταπλήξεως και τρελλής χαράς!

Βλέπει τώρα, κάτω στο βυθό της λίμνης, μέσα στα καθαρά νερά, τα κορμιά των Υπερανθρώπων να σαλεύουν! Τα μπράτσα τους αναδεύουν σαν να ζητούν να πιαστούν από κάπου!

“Επειτα, τα κορμιά τους συσπώνονται, τινάζονται ὀρθια, γτυπούν με τα πόδια τους το βυθό της λίμνης και έκτοξεύονται προς τα πάνω σαν ρουκέτες!

Βγαίνουν μέσα από το νερό, σαν νεροπούλια που βγαίνουν ἔπειτα από βουτιά, πετούν για μια - δυό στιγμές στον αέρα κυττάζοντας σαστισμένοι γύρω, κι ἔπειτα προσγειώνονται κοντά στον Κοντοστούπη.

Ο νάνος ἔξακολουθεῖ να κλαίει, ἀπὸ τὴ μεγάλη χαρά του ὅμως τώρα!

— Χού, χού, χούουου!, κώνει. Πάει ἡ καρδούλα μου! “Επαθε συγκοπή ἢ καμμένη! Ζήτω οἱ Υπεράνθρωποι! Ζήτωωωω! Χούουουουου! Οἱ Υπεράνθρωποι δὲν πέθαναν! Οἱ Υπεράνθρωποι ζοῦν! Ζοῦν, ζοῦν, ζοῦν!

— Τί κάνεις ἔτσι; Κοντοστούπη; ρωτάει γελώντας ὁ Κεραυνός! Κουνοῦπι ἔγινες;

— “Οχ!, ἀπαντάει ὁ νάνος πού ἀπὸ τὴ χαρά του δὲ θυμώνει μὲ τὸ πείραγμα τοῦ Κε

ραυνού. "Έγινα... μέλισσα!...
"Αχ, και νάχα τώρα στα χέρια μου κανένα δράκο να τον στραγγαλίσω σαν κοτόπουλο!

Χωρίς 'Ελπίδα!

ΕΝΑΣ από τους άλυσοδεμένους επιστήμονες φωνάζει τότε:

—'Υπεράνθρωπο! Μή χάνετε ούτε στιγμή! 'Ο τερατώδης στρατός του πλανήτη "Άρη ξεκίνησε για τη Γη! "Αν δέν προλάβετε, θά κυριεύ-

'Ο στρατός των τεράτων πετάει προς τη Γη!...

σουν όλους τους ανθρώπους!

Τά πρόσωπα τών ήρώων μας χλωμιάζουν. "Ίσως είναι πολύ άργά πιά. "Ίσως οί γιγάντιοι πράσινοι δράκοι και οί τερατώδεις νάνοι με τίς ούρες και τά τρομερά πύρινα ακόντια πλησιάζουν κίόλας στή Γη και προσγειώνονται στον πλανήτη τών ανθρώπων!

'Ο 'Υπεράνθρωπος μιλάει γοργά:

—'Εγώ, ό Κεραυνός κι' ή 'Αστραπή θά φύγουμε άμέσως για τη Γη! 'Εσύ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, με τόν Κοντοστούπη ελευθερώστε τους ανθρώπους αυτούς και ακολουθήστε μας με τό πλανητόπλοίο μας, αν υπάρχει ακόμα, παίρνοντάς τους κι' αυτούς μαζί!

Χτυπώντας χάμω τά πόδια τους, ό 'Υπεράνθρωπος και τά δυό παιδιά του, άπογειώνονται και βγαίνουν πετώντας από τη σπηλιά!

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ό Κοντοστούπης σπάζουν τά δεσμά τών μελών τής έπιστημονικής άποστολής και βγαίνουν κι' αυτοί έξω ακολουθούμενοι από τους έπιστήμονες πού δέν ξέρουν πώς να εύχαριστήσουν τους σωτήρες τους.

Βγαίνοντας από τό στόμο τής σπηλιάς, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο αφήνει μία κραυγή χαράς. Τό πλανητόπλοίο τους είναι: ακόμα εκεί, ανέπαφο και γερό. Μην ξέροντας τόν τρόπο να τό κυβερνήσουν, οί τερατώδεις νάνοι τό είχαν αφήσει πίσω!

— Μανούλα μου! τραυλίζει ο Κοντοστούπης. Αυτή τη φορά χάθηκα.

— Γρήγορα!, φωνάζει ο Έλ Γκρέκο στους επιστήμονες. "Όλοι μέσα στο πλανητόπλοιο!"

Μπαίνουν όλοι στο πλανητόπλοιο πού, με οδηγό τον Έλληνα, απογειώνεται: άμέσως και, με ταχύτητα μεγαλύτερη από του φωτός, ξεκινάει για τη Γή!

Τόν Κοντοστούπη, τόν έχει πιάσει άκατάσχετη... λογοδιάρροια!

—Μιά φορά κι' έναν καιρό, λέει στους επιστήμονες πού είναι καθισμένοι σε μία γωνιά του πλανητόπλοιου, ήταν ένας δράκος! Ένας δράκος ως εκεί πάνω! Είχε ένα στό-

μα... ο Θεός να σε φυλάει και μία ουρά... Παναγιά, βοήθα! Που λέτε, ο δράκος αυτός έτρωγε από ένα παλληκάρι την ημέρα! Μά το μαθαίνω τότε αυτό εγώ, ο Υπερκοντοστούπης! Τρέχω άμέσως, αρπάζω τόν δράκο από τόν λαιμό και τού... Παναγίτσα μου! Χριστουλάκη μου! "Άγιοι Πάντες! Οί... δράκοι!"

Πραγματικά, μπροστά, σε μικρή απόσταση από τή Γή, διακρίνεται ό τρομερός στρατός τών φριχτών τεράτων τού "Άρη! Μπροστά πετούν οί νάνοι καθάλλα στους μικρούς δράκους. Άκολουθούν οί γιγάντιοι δράκοι και ξοπίσω

έρχονται τρία τεράστια πλανητόπλοια με παράξενο σχήμα, γεμάτα από το «πεζικό» των νάνων!

Πίσω από το στρατό του "Αρη ταξιδεύουν γοργά ο "Υπεράνθρωπος, ο Κεραυνός κι' η "Αστραπή! "Η απόστασι ανάμεσα σ' αυτούς και στα τέρατα ελαττώνεται ολοένα, μά είναι ολοφάνερο ότι δε θα μπουρέσουν να φτάσουν έγκαιρα τους φριχτούς αυτούς έχθρους της "Ανθρωπότητας, γιατί βρίσκονται πια πολύ κοντά στη Γη!

Με το πρόσωπο χλωμό, ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο οδηγεί το πλανητόπλοιο του προς το μέρος τους αναπτύσσοντας όσο μεγαλύτερη ταχύτητα μπορεί.

"Ο Κοντοστούπης έχει πάθει νευρική κρίσι! Τα χέρια του τρέμουν σαν να περνάει από το κορμί του ηλεκτρικό ρεύμα! Τα μάτια του έχουν άλλοθωρίσει! "Η γλώσσα του έχει πεταχτή έξω και από το στόμα του βγαίνουν άναρθροι και άκατανόητοι ήχοι!

"Όλο τους, οι έπιστήμονες, ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και ο Κοντοστούπης παρακολουθούν με άγωνία το δραματικό αυτό κυνηγητό, από το όποιο κρέμεται η ζωή της "Ανθρωπότητας!

"Η ψυχή του "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είναι γεμάτη άπόγνωσι. Τι μπορούν να κάνουν οι "Υπεράνθρωποι: κι' άν ακόμα φτάσουν τον τερατώδη στρατό του "Αρη; Πώς θα σταμα-

τήσουν τα φριχτά αυτά όντα, που είναι έντελώς άτρωτα και που τα όπλα τους είναι τόσο τρομερά;

Για τον "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δεν υπάρχει πια καμμία έλπίδα!

Το κόλπο του "Υπερέλληνα!

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ των τεράτων στη Γη, ενώ οι "Υπεράνθρωποι είναι: ακόμα πολύ πίσω και το πλανητόπλοιο με τον "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ακόμα πιο πίσω!

— "Όλα είναι χαμένα!, μυρμουρίζει ο "Έλληνας. Αύτη τη φορά, η "Ανθρωπότης θα δοκιμάση συντριπτική καταστροφή! Οι νάνοι και οι δράκοι...

Σωπαίνει ξαφνικά. Τα φρύδια του ζαρώνουν. Τα μάτια του καρφώνονται σ' ένα μικρό λαμπερό σημαδάκι, που κάνει την εμφάνισή του από το μέρος της Γης και που ταξιδεύει με τόσο ταχύτητα ώστε μεγαλώνει γοργά και παίρνει σχήμα! Μέσα σε λίγες στιγμές, ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ξεχωρίζει καθαρά το αντίκειμενο αυτό.

Είναι ένα πλανητόπλοιο! "Ένα μικρό πλανητόπλοιο!

Το πλανητόπλοιο αυτό κατευθύνεται ολόσια προς τον στρατό των νάνων και των δράκων του πλανήτη "Αρη!

Φτάνει κοντά τους! Και τότε συμβαίνει κάτι άπίστευτο και καταπληκτικό, κάτι που με δυσκολία θα

Μπόρουσε να συλλάβη ὁ νους τοῦ ἀνθρώπου!

Οἱ νάνοι, οἱ δράκοι καὶ τὰ παράξενα πλανητόπλοια πού τοὺς ἀκολουθοῦν ὁμοῦν ἐναντίον τοῦ νεοφερμένου πλοίου τῶν οὐρανῶν καὶ κολλοῦν ἐπάνω του, σὰν ἓνα σμήνος ἀπὸ μέλισσες πάνω σὲ μιὰ κερήθρα γεμάτη μέλι!

Κολλοῦν ἐπάνω του καὶ τὸ πλανητόπλοιο μεταβάλλεται σὲ μιὰ μάζα ἀπὸ τέρατα καὶ ἄλλα πλανητόπλοια πού ἐξακολουθεῖ νὰ ταξιδεύη μέσα στὸ διάστημα!

Ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ μάζα πλανητόπλοιο καὶ πλασμάτων ἀλλάζει τώρα κατεύθυνσι.

Ταξιδεύει ὁλόγισια πρὸς τὸν Ἥλιο, μὲ ταχύτητα πού γίνεται ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη!

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ ὄγκος πού σχηματίζουν τὰ τέρατα καὶ τὰ πλανητόπλοια φτάνει στὸν Ἥλιο, πέφτει πάνω στὴ φλεγόμενη ἐπιφάνειά του καὶ χάνεται μέσα στὸ πυρακτωμένο κορμὶ τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας!

Χάνεται: ἐκεῖ γὰρ πάντα! Ἡ ὕψηλὴ θερμοκρασία πού ἐπικρατεῖ στὸν Ἥλιο λιώνει καὶ ἀποσυθιθεῖ τοὺς ἄτρωτους νάνους, τοὺς κυκλώπειους δράκους καὶ τὰ πλοία τους, μαζί μὲ τὸ παράξενο πλανητόπλοιο ἀπὸ τὴ Γῆ, πού τὰ εἶχε παρασύρει στὴν καταστροφή!

Μιὰ στιγμή ὅμως πρὶν γίνῃ ἡ φοβερὴ αὐτὴ σύγκρουσι μὲ τὸ Ἥλιο, μιὰ μορφὴ ξεπηδαίει μέσα ἀπὸ τὴ φριχτὴ ἐ-

κείνη μάζα, μιὰ γαλάζια μικρὴ σιλουέττα, πού ἀπομακρύνεται: ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καταστροφῆς μὲ πρωτοφανὴ γρηγοράδα!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο παρακολουθεῖ τὴ μορφή αὐτὴ μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού ἔσωσε τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰ ἀπαισία τέρατα τοῦ Ἄρη; Ποιὸς;

Ξαφνικά, τινάζεται ὀρθίος. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια!

—Εἶναι ὁ γυιὸς μου!, φωνάζει. Ὁ Ὑπερέλληνας!

Καθισμένοι στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ τους, οἱ Ὑπεράνθρωποι ξεκουράζονται ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ περιπέτεια στὸν πλανήτη Ἄρη. Εἶναι εὐτυχισμένοι! Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἡ Ἀνθρωπότης ἔχει σωθῆ!

Καὶ ἔχει σωθῆ κυρίως χάρις στὸν μικρὸ γυιὸ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς, τὸν Ὑπερέλληνα, τὸ Παδὶ - Θαῦμα!

Νὰ πὼς ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος τὴ μεγάλη νίκη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Γῆς:

—Ὅταν ἔγινε ἀόρατος, λέει, ἀφώπλισα καὶ αἰχμαλώτισα ἓναν ἀπὸ τοὺς τερατώδεις ἐκείνους νάνους κι' ἔφυγα ἀμέσως γιὰ τὴ Γῆ! Ἐφασα ἐδῶ καὶ κρύφτηκα στὸ ἐργαστήριό τοῦ πατέρα, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῇ ἡ Ἐλσα! Ἄρχισα ἀμέσως τὰ πειράματα καὶ τίς ἔρευνες πάνω στὸν αἰχμάλωτό μου καὶ δὲν ἀρ-

γηση να διαπιστώσω ότι το κορμί του ήταν άτρωτο έπειδη περιείχε στο αίμα και στους μύες άφθονο σίδηρο και ούράνιο! Ο συνδυασμός αυτών των δύο μετάλλων έκανε τον οργανισμό του να άντέχει σε κάθε χτύπημα! Αυτό μου έδωσε μιá ιδέα! Στο διάστημα των μηνών που μείναμε άδρανείς έπειτα από την περιπέτειά μας με τους Άνθρωποπάνθηρες, για να περνάει ή ώρα μου έκανα μελέτες και είχα άνακαλύψει ένα νέα είδος μαγνητικού ραδιοκύματος, που τραβάει με δύναμη όλα τα σώματα που περιέχουν ούράνιο! Η δύναμη της έλξης πολλαπλασιάζεται όταν τα σώματα αυτά περιέχουν και ένα άλλο μέταλλο, όπως το σίδηρο! Άρπαξα άμέσως τη συσκευή που είχα κατασκευάσει και τον νάνο που είχα αίχμαλτώσει, μπήκα σ' ένα από τα μικρά πλανητόπλοια, που έχουμε στο βάθος του κήπου, και ξεκίνησα! Είχα στη διάθεσί μου τη δύναμη να αίχμαλτώσω όλόκληρο το στρατό των τεράτων του Άρη! Πραγματικά τους αίχμαλτώσις, όπως είδατε! Κόλλησαν όλοι πάνω στο πλανητόπλοίο μου που περιείχε τη συσκευή! Τότε σκέφτηκα να τους έξοντώσω ο-

λους ρίχνοντάς τους πάνω στον Ήλιο! Μιά στιγμή πριν από τη σύγκρουσι, πήδησα έξω από το πλανητόπλοιο και... Αυτό είναι όλο!

Σφίγγουν όλοι το χέρι του Ύπερέλληνα, ενώ το Παιδί-Θαύμα κοκκινίζει από μετριοφροσύνη.

Μόνο ό... θεΐος Κοντοστούπης στέκεται σε μιá γωνιά, μωτρωμένος, ενώ ή μεγάλη άσπεία μήτη του άνεβοκατεβαίνει νευρικά!

Ο Κοντοστούπης...ζηλεύει! Ζηλεύει για το θρίαμβο του Ύπερέλληνα και συγχρόνως περιφρονεί τον έαυτό του που νοιώθει το ταπεινό αυτό συναίσθημα!

«Νά σε πάρη ό διάβολος, παλιονάνο!, λέει στον έαυτό του. Κοντεύεις να γεράσις και μυαλό δέν έβαλες άκόμα! Είσαι το δειλότερο πλάσμα του κόσμου και ζηλεύεις τον Ύπερέλληνα, την έλπίδα της Άνθρωπότητας! Νά, παλιονάνο!»

Και, μπροστά στους κατάπληκτους φίλους του, δίνει μιá τρομερή γροθιά στο σαγόνι του που άντηχεί υπόκωφα!

—“Ωχ!, μουγγρίζει. Μ' έφαγες, Κοντοστούπη!

Και πέφτει λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο έλληνικό κείμενο υπό Θάνου Άστρίτη.

Άποκλειστικότητα «Ύπερανθρώπου». Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις

Ἐκυκλοφόρησε

τὸ Τρίτο ἀπὸ τὰ «ΦΘΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ». Εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων, ποὺ ἔχει κάνει πολλὰ παιδιὰ νὰ δακρύσουν σ' ὅλο τὸν κόσμο:

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Ἐνα βιβλίο ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάση κανένα Ἑλληνόπουλο!

Ζητήστε το σ' ὅλα τὰ περίπτερα.

160 σελίδες, ἐξώφυλλα ὄφσεται, τιμὴ μόνον 6 δραχμ.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

"Ετος 2ον — Τόμος 8ος — Άρ. τεύχους 63 — Δραχ. 2.
Γραφεία: οδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ'ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθεοτοπίδης, Τεταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία Δραχ. 100	Έτησία Δολλλάδια 4
Έξάμηνος > 55	Έξάμηνος > 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρον
2) ΟΙ τερατόνθρωποι έκδικώνται.	27) 'Υπεράνθρωπος εναντίον 'Υπεράνθρώπων
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.	28) Στή χώρα τών Κενταύρων
4) Μόνος εναντίον χιλίων.	29) Σατουρνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπεράνθρώπου
5) ΟΙ Ουρανοξύστες καταφύρου.	30) 'Η Προδοσία του Κερανού
6) ΟΙ 'Υπ' άνθρωποι έξοντώνονται	31) ΟΙ Φερωτικοί Μονομάχοι
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	32) 'Ο Μυστικό του Πλανήτη Κρόνου
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
9) Κερανώς, ό Γυιός του 'Υπεράνθρώπου.	34) Τό Τέλος τής Γης
10) Στά δόντια του Λιονταριού	35) Ζωντανή Παγίδα
11) ΟΙ Άεστοί εφορμού!	36) Κουράριοι τών Ουρανών
12) Τό Τσίνο του Θανάτου	37) 'Ο Άόρατος Άνθρωπος
13) Στή Χώρα τών Τρελλών	38) 'Ο Πράσινο Τρόμος
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	39) Τά Όντα του 'Ολθρου
15) 'Ο Κερανώς ύποτάσσει τη Ζούγκλα!	40) ΟΙ Μαύροι Έωσφόροι.
16) 'Ο Πέτρινοσ Κύκλωπας.	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
17) Άστραπή, ή Κόρη του 'Υπεράνθρώπου.	42) 'Η Γραβιά του 'Ελληνα
18) Κερανώς εναντίον Κερανού	43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
19) 'Ο Άρχων του Κόσμου	44) Τό Τέρας τών Ούρτανών
20) 'Ο Τίμιος τών Όσκειών	45) 'Η Φάντασμα Εκδικητή
22) Τό Μυστικό του Πράσινο Έλέφαντα	46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
23) 'Η Άστοσπή επιτίθεται	47) 'Η Άνάστασις του Φάουστ
24) Στήν Άγκαιά Έοσπιδών	48) 'Η Γιγαντομαχία
25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος	49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο
	50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
	51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη
	52) 'Υπερέλληνας
	53) Τζέκιλ, ό Κτηνάθρωπος
	54) Στήν Κοιλιά τών Τεράτων
	55) Δαυΐδ και Γολιάθ
	56) Τρόμος, ό Θεός του Πολέμου

